

Enigmística

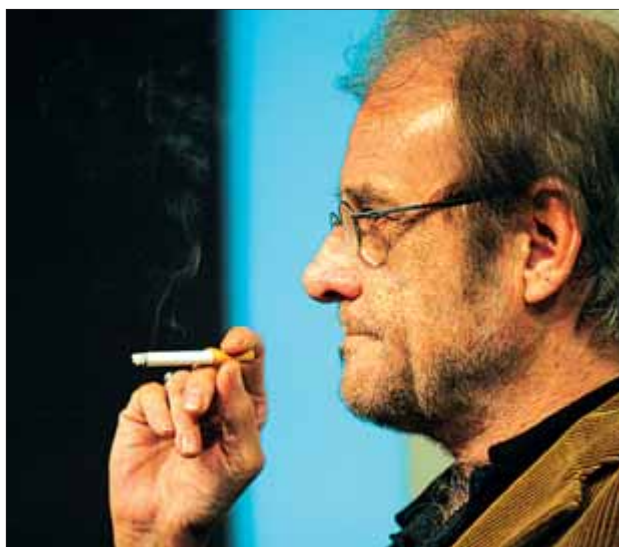
Màrius Serra

MariusSerra@verbalia.com

Autemobilisme

Les llars d'alguns verbívors demà passat arribarà un llibre de pes (pesant) signat pel cantautor Luis Eduardo Aute. És un gran volum (25 x 25 cm, 4 de gruix i un parell de quilos de pes) que du per títol *animaLhada* (Siruela, 2005) i que conté tot de poemes, il·lustracions, un CD i un DVD amb l'obra d'Aute. Prologat pel gran Carlos Edmundo de Ory –a qui devem l'indispensable vers “cuando leo soy un león”–, Aute hi recull els seus treballs poètics de les últimes dues dècades: *animaLuno* (*poemigas y boligrafias*, 1991-1994), *animaLdos* (*poemigas y estereografias*, 1998) i *animaL3D* (*poemigas, dibujos y estereografias 3D*, 2004-2005). Són poemes basats en l'experimentació verbal, en els quals la tipografia hi juga un paper central. L'edició és tan opulenta que empetiteix algunes de les troballes. Sobretot perquè el joc verbal d'Aute es basa en la repetició d'elements, com per exemple en els quatre versos de *Solsticios y soleadas*, muntats damunt quatre sols arrengrats: “DeSOLación es / trabajar de SOL / a SOL / y a SOLas” i aquesta mena de propostes volen un llibre més petit. Tot i això, Aute és un parauler incansable a l'estil de Julián Ríos. Un dels seus millors *poemigas* es diu, justament, *Palabrador*. Hi presenta tres versos que formen una ve baixa que es clava al terra: “Bendita pala / la que labra / la pala-

El músic, poeta i pintor Luis Eduardo Aute. M. ÀNGELS TORRES

Aute ha publicat
'animaLhada',
una obra total
amb llibre, CD
i DVD

bra”. Les obsessions d'Aute el situen en un terreny de joc vital limitat per dues porteries: Eros i Tànatos. Al *poemiga Muerótica* reuneix tots dos porters: “I Antes o después / EROS se / EROSiona. II TÁNATOS / maTA NATOS”. *Abracadáver* proposa una paronomàsia inquietant: “Donde acaba la magia / empieza la fagia”. I a *Sextertores* porta la petita mort de l'orgasme a un punt sublim: “Y se entregó a la muerte / encantado de la vida”. El ca-

ràcter subversiu d'Aute apareix constantment en les seves propostes verbívores. A *Las ferias del arte* es declara “¡Harto del arte / como estandARTE!” i, just després, carrega contra els cosmopolites de saló amb una paronomàsia contundent: “Los idiotas también hablan idiomas”. Però aquesta constatació lingüística no el priva de fer versos en francès (“*Rêves en grève: REVENir / à la RÉVÉlation / à travers / des RÊVES*”) i anglès (“*God slave the king: «The sword / is the only word / the world / understands», said / the fuckING / KING*”). El món d'Aute és aferrissadament verbívor. Per comprovar-ho basta anar a la pàgina 230 d'aquesta *animaLhada* i observar la manera que té d'escriure un infinitiu castellà en el qual qualsevol verbívor es reconeixera: *RECONOCER*.

Marcel Pey a Tarragona

David Castillo

Fotogrames
fatals

Marcel Pey ha estat un dels poetes i artistes plàstics que ha mantingut per pròpia voluntat la distància amb l'esquizofrènica cultura del país. Tant la seva obra poètica com fotogràfica es caracteritza per un culte a la vida al límit, sovint des d'imatges apocalíptiques, que han resultat profètiques. Pey és una mena de William Blake en l'època del consum, un flaix en la foscor d'una civilització que fagocita tot el que toca. La seva última exposició a Tarragona a les sales de l'Antic Ajuntament, *Fatal Frames*, condensa tot l'univers de Pey, que es mou entre la fragmentació de les imatges, les superposicions de les sensacions de l'espectador i un concepte de canvi, especialment quan manlleua, per exemple, un fotograma i el situa en el marc del seu objectiu. Les descontextualitza per explicar una nova història.

El procés fotogràfic és semblant al poètic perquè la poesia de Pey, compilada en els volums *Vae Victis* i *Falling Down*, també sorgeix de la continua necessitat de donar versos carregats d'imatges, que creen una expectativa gairebé addictiva en el lector. Malgrat la bellesa que recrea, l'obra de Pey resulta encara clandestina.

Les armes, el fetitxisme, els tatuatges, el contrast entre el metall i la pell i fins i tot una calavera són alguns dels protagonistes de les peces de Pey, unes plastificades en cartells de gran format, una sobre metall i la majoria en marcs petits, a diferència de les últimes exposicions que necessitaven murs grans. La mirada inquietant de l'artista resulta, però, estímul per a l'espectador cansat de les reiteracions de l'art i de la literatura actuals.

Una de les fotos de Pey de l'exposició SP

Càpsula

Carles
Hac Mor

Para el carro,
imparable!

El bon poeta Joan-Elies Adell, en un article en aquest diari (7-XII-05), *El club de la comèdia*, força absurd i farcit de citacions i referències que no vénen gaire a tomb, clama contra els que qualifica despectivament de *poetes-pallassos*, i entre aquests esmenta Enric Casasses, Dolors Miquel i Josep Ramon Roig, i els hi etziba unes ratlles si fa no fa insultants. D'antuvi, val a dir que el mot *pallasso*, en si mateix, no és gens ofensiu, i que tanmateix hi ha poetassos ridículament seriosos als qui, posats a befar, també podríem titllar, desdenyosament, de *pallassos*. Segons Adell, els poetes que ell blasma propaguen “una visió rebaixada i regressiva de l'avantguarda”. És ben desconcertant, això d'associar la poesia de Casasses, Miquel i Roig a actituds amb regust militarista que ja fa anys i panys que es van fondre en la tradició literària. I hi afegeix, Adell, que aquests que “es dediquen a fer recitals”, acaben “amagant i deixant en un segon pla altres pràctiques literàries, veritablement radicals i arriscades”. Això encara és més estrambòtic. Que no poden existir maneres diverses de fer poesia? Que hi ha d'haver jerarquies entre el poetam? Que cal fer-ne callar uns per enlairar-ne uns altres?

El quiosc | Pepo Tamarit

Lletres

Número 18. Grup del Llibre
Barcelona. Gener, 2006

A més de les novetats editorials, en aquesta ocasió dediquen la revista a textos teatrals del Nobel Harold Pinter i de Jordi Galceran.

Jaç

Número 9. Grup Enderrock
Barcelona. Hivern, 2005/2006

Alguns dels molts noms d'aquesta edició són Pascal Comelade, Dave Douglas, Jordi Sabatés i el gran saxofonista Jon Robles.

Tretzevents

Número 831. PAM
Barcelona. Desembre, 2005

Afegit als continguts habituals d'historietes per als més petits, en aquest número regalen un magnífic calendari del 2006.

Foc Nou

Número 380. El Ciervo 96
Barcelona. Desembre, 2005

Aquesta revista religiosa celebra els 30 anys de vida amb un reportatge d'actualitat sobre *Vergonya per la COPE*.

Família i Cultura

Número 271. Associació FERT
Barcelona. Hivern, 2005/2006

Alguns dels temes tractats són: *Preservar la família, És hiperactiu el meu fill? i Nadal: bellesa i significat de les imatges*.